

KEER TOT AVONTUUR

dreigde te scheuren. Toen Jos in den middag woest opsprong, keek zij naar hem op met haar oogen groot en nameloos bang. Hij stond recht, als een sterk geweld. Vóór hem was een scherpe bocht in de rivier; buiten de strooming in het midden, kolkte het water daar fel; in het groen van den oever, dóórgeslagen naar de stilte, was hun boot beland en vastgeraakt. Maria volgde zijn blik; zij wilde roepen, nu zou het vreeselijke misschien voorbij kunnen zijn. Jos wrong het vlot naast den stroom, het schoot in de kolken, in roerige beweging, maar de richting was goed, alleen de snelheid kon te gering zijn. Eenmaal door de kolken was de toekomst veilig toe te vertrouwen aan de boot tegen den oever.

Met de gedachte aan die veiligheid flitsend door hem heen ging Jos op den uitersten rand van het vlot staan; achterover vallend, gaf hij den laatsten stoot, die het vlot in de stilte bracht. Terwijl de woeling zich meester maakte van zijn kracht, hem wegzuigend uit het licht, hoorde hij Maria gillen, als een vrouw die hij niet kende.

Scheveningen, Mei 1939.